

Phẩm 6: THANH TỊNH

Ngài Tu-bồ-đề bạch Phật:

–Ít có người hiểu Bát-nhã ba-la-mật do vì bỏ qua không học tập.

Đức Phật bảo Tu-bồ-đề:

–Đúng như vậy! Đúng như vậy! Ít có người hiểu Bát-nhã ba-la-mật vì không gần gũi học tập để đạt đến. Vì sao? Nay Tu-bồ-đề! Sắc thanh tịnh, đạo cũng thanh tịnh, nên ta nói sắc thanh tịnh, đạo cũng thanh tịnh. Thọ, tưởng, hành, thức cũng thanh tịnh nên nói đạo cũng thanh tịnh, vậy nên thức cũng thanh tịnh.

Lại nữa, nay Tu-bồ-đề! Sắc thanh tịnh, Nhất thiết trí cũng thanh tịnh. Sắc cũng thanh tịnh, thế nên sắc thanh tịnh, Nhất thiết trí cũng thanh tịnh như nhau không khác. Vì vậy nên nói vì không đoạn quá khứ.

Ngài Xá-lợi-phất bạch Phật:

–Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Thanh tịnh là thậm thâm.

Đức Phật dạy:

–Rất thanh tịnh.

Ngài Xá-lợi-phất thưa:

–Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Rất thanh tịnh, rất trong sáng.

Đức Phật dạy:

–Rất thanh tịnh.

Ngài Xá-lợi-phất thưa:

–Thanh tịnh không cấu nhiễm, thanh tịnh không tỳ vết, thanh tịnh không sở hữu, thanh tịnh đối với dục nhưng không dục. Thanh tịnh ngay nơi sắc nhưng không sắc.

Đức Phật dạy:

–Rất thanh tịnh.

Ngài Xá-lợi-phất thưa:

–Không sinh là sắc rất thanh tịnh. Ngay nơi hữu trí mà vô trí, rất thanh tịnh. Ngay nơi trí mà vô trí, rất thanh tịnh. Ngay nơi sắc hữu trí, vô hữu trí rất thanh tịnh. Ngay nơi thọ, tưởng, hành, thức nhưng hữu trí, vô hữu trí rất thanh tịnh. Bát-nhã ba-la-mật thâm diệu cũng rất thanh tịnh.

–Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Nhất thiết trí không tăng không giảm. Bát-nhã ba-la-mật rất thanh tịnh, không nắm bắt các pháp.

Đức Phật dạy:

–Rất thanh tịnh.

Ngài Tu-bồ-đề bạch Phật:

–Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Ngã thanh tịnh, sắc cũng thanh tịnh.

Đức Phật dạy:

–Vốn thanh tịnh.

Ngài Tu-bồ-đề thưa:

–Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Cho nên nói ngã thanh tịnh. Thọ, tưởng, hành, thức cũng thanh tịnh.

Đức Phật dạy:

–Vốn thanh tịnh.

Ngài Tu-bồ-đề thưa:

–Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Ngã thanh tịnh, đạo cũng thanh tịnh. Ngã

thanh tịnh, Nhất thiết trí cũng thanh tịnh. Ngã thanh tịnh không có đầu mối, ngã thanh tịnh không có ranh giới. Sắc cũng thanh tịnh không ranh giới.

Đức Phật dạy:

–Vốn thanh tịnh.

Ngài Tu-bồ-đề thưa:

–Ngã không có ranh giới. Thọ, tưởng, hành, thức cũng không có ranh giới. Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên, người hiểu biết thanh tịnh tức là Đại Bồ-tát học Đại Bát-nhã ba-la-mật vậy. Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Bát-nhã ba-la-mật cũng không ở chỗ này, cũng không ở chỗ kia, cũng không lìa đây, cũng không ở trung gian.

Đức Phật dạy:

–Vốn như vậy.

Ngài Tu-bồ-đề bạch Phật:

–Đại Bồ-tát biết như vậy là người thực hành Bát-nhã ba-la-mật. Người có tướng liền lìa xa Bát-nhã ba-la-mật.

Đức Phật dạy:

–Lành thay, lành thay! Tu-bồ-đề! Có danh tự nên có tướng, do tướng nên có dính mắc.

Ngài Tu-bồ-đề bạch Phật:

–Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Thật khó đạt Bát-nhã ba-la-mật, quyết định an ổn nơi dính mắc.

Ngài Xá-lợi-phất thưa:

–Thưa ngài Tu-bồ-đề! Dính mắc chỗ nào?

Ngài Tu-bồ-đề nói:

–Người biết sắc không, đó gọi là dính mắc. Biết thọ, tưởng, hành, thức, đó là dính mắc. Đối với pháp quá khứ biết là pháp quá khứ, đó là dính mắc. Đối với pháp vị lai biết là pháp vị lai, đó là dính mắc. Đối với pháp hiện tại biết là pháp hiện tại, đó là dính mắc. Người biết pháp là được công đức lớn. Phát tâm Bồ-tát là dính mắc.

Thích Đề-hoàn Nhân hỏi ngài Tu-bồ-đề:

–Sao gọi là dính mắc?

Ngài Tu-bồ-đề nói:

–Do tâm biết được. Nay Câu-dực! Đem tâm biết này, Bồ-tát cho người phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác vốn thanh tịnh luôn có tạo tác. Thiện nam, thiện nữ được Bồ-tát khuyến trợ chỉ dạy để họ trở thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác là giảng dạy chánh pháp. Ngay nơi thân tâm không có lỗi, có gieo trồng hạt giống Phật. Thiện nam, thiện nữ này do lìa các sự dính mắc, vì đã vứt bỏ sự tu hành từ đầu cho đến cùng cực.

Đức Phật dạy:

–Lành thay, lành thay! Tu-bồ-đề! Làm cho Đại Bồ-tát biết được nguồn gốc là biết rõ việc dính mắc. Lại nữa, này Tu-bồ-đề! Có việc dính mắc rất sâu xa vi diệu. Nay ta nói rõ việc đó. Hãy lắng nghe kỹ! Lời nói đầu, giữa, cuối đều thiện.

Ngài Tu-bồ-đề bạch Phật:

–Cúi xin Thế Tôn nói, con ưa thích được nghe.

Đức Phật dạy:

–Nếu thiện nam, thiện nữ đối với Đức Như Lai Chánh Đẳng Giác suy nghĩ nên phát khởi tướng, theo chỗ nghĩ tưởng cho nên bị dính mắc vào Phật quá khứ, hiện tại, vị

lai.

Ngài Tu-bồ-đề bạch Phật:

–Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Đối với pháp vô dư tùy hỷ khuyến trợ là người khuyến trợ Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Ngay nơi pháp nhưng không có pháp, nên nói không có quá khứ, hiện tại, vị lai. Do vậy không thể có người tạo tác, cũng không thể có tướng, cũng không thể tạo nhân duyên. Có người không thể thấy, nghe và không thể biết.

Ngài Tu-bồ-đề bạch Phật:

–Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Nguồn gốc này thanh tịnh thậm thâm.

Đức Phật dạy:

–Vốn thanh tịnh.

Ngài Tu-bồ-đề thưa:

–Ngày nay con xin quy y Bát-nhã ba-la-mật.

Đức Phật dạy:

–Pháp không tác giả nên được thành Hiện đẳng giác.

Ngài Tu-bồ-đề thưa:

–Các pháp thật ra không tạo nên Hiện đẳng giác.

Đức Phật bảo Tu-bồ-đề:

–Không có pháp đối đãi, vì nó vốn thanh tịnh. Chỉ có một pháp làm thanh tịnh, cũng không có sự tạo tác đối với tất cả.

Đức Phật bảo Tu-bồ-đề:

–Thế nên lìa các dính mắc là bỏ sự tu hành từ đầu cho đến cùng cực.

Ngài Tu-bồ-đề bạch Phật:

–Thật khó hiểu, kính bạch Đức Thiên Trung Thiên!

Đức Phật dạy:

–Đúng như vậy! Không có người đắc Hiện đẳng giác.

Ngài Tu-bồ-đề thưa:

–Bát-nhã ba-la-mật không thể suy tính, kính bạch Đức Thiên Trung Thiên!

Đức Phật dạy:

–Đúng như vậy! Tu-bồ-đề! Chẳng phải chỗ tâm có thể biết được.

Ngài Tu-bồ-đề thưa:

–Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Vì không có người làm.

Đức Phật dạy:

–Không có người làm nên không dính mắc!

Ngài Tu-bồ-đề bạch Phật:

–Bồ-tát nên thực hành Bát-nhã ba-la-mật như thế nào?

Đức Phật dạy:

–Không nghĩ mình thực hành thọ, tưởng, hành, thức là thực hành Bát-nhã ba-la-mật, sắc không đầy đủ là sắc, là hành Bát-nhã ba-la-mật. Thọ, tưởng, hành, thức không đầy đủ là hành Bát-nhã ba-la-mật.

Ngài Tu-bồ-đề bạch Phật:

–Khó kịp. Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên, ngay nơi dính mắc mà không dính mắc, đó chính thật là không dính mắc.

Đức Phật dạy:

–Không dính mắc sắc là thực hành Bát-nhã ba-la-mật. Người thực hành không

dính mắc thợ, tướng, hành, thức là hành Bát-nhã ba-la-mật. Đây là Đại Bồ-tát hành Bát-nhã ba-la-mật nơi sắc không dính mắc; ngay nơi thợ, tướng, hành, thức không dính mắc.

Đối với đạo Tu-đà-hoàn, Tư-đà-hàm, A-na-hàm, A-la-hán, Bích-chi-phật cũng không dính mắc. Bởi vì lẽ gì? Bởi vì qua các sự dính mắc, lại từ nơi Nhất thiết trí phát xuất ra nên đó là Bát-nhã ba-la-mật.

Ngài Tu-bồ-đề bạch Phật:

–Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Pháp Thế Tôn thuyết thậm thâm khó đạt. Nếu Thế Tôn có thuyết cũng không tăng, không khuyết cũng không giảm.

Đức Phật dạy:

–Đúng như vậy! Đúng như vậy! Này Tu-bồ-đề! Ví như Như Lai trọn đời khen ngợi về không thì không cũng không tăng; hoặc không khen ngợi không thì không cũng không giảm.

Ví như khen ngợi người huyễn thì người huyễn cũng không tăng; không khen ngợi người huyễn thì người huyễn cũng không giảm. Nghe điều tốt cũng không vui, nghe điều xấu cũng không buồn.

Như vậy, này Tu-bồ-đề! Đối với pháp, mỗi người đều đọc tụng, tu học pháp, pháp cũng không tăng không giảm.

Ngài Tu-bồ-đề bạch Phật:

–Đại Bồ-tát rất khổ nhọc hành trì Bát-nhã ba-la-mật. Người nào thủ hộ Bát-nhã ba-la-mật thì không giải đãi, không khiếp sợ, không dao động, không thoái lui. Vì sao? Vì người thủ hộ Bát-nhã ba-la-mật là thủ hộ không, nên tất cả mọi người đều làm lễ Đại Bồ-tát, vì Đại Bồ-tát mặc áo giáp đại thế nguyện, cùng với không mà chiến đấu.

Đại Bồ-tát vì tất cả mọi người nên mặc áo giáp đại thế nguyện, vì tất cả mọi người nêu lên không. Đại Bồ-tát là người rất dũng mãnh.

Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Dùng pháp Không đạt đến Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, được thành Hiện đẳng giác.

Có Tỳ-kheo khác nghĩ: “Ta nên quy y Bát-nhã ba-la-mật vì pháp đó không sinh, cũng không diệt.”

Thích Đề-hoàn Nhân hỏi ngài Tu-bồ-đề:

–Bồ-tát theo lời dạy của Bát-nhã ba-la-mật là dạy những gì?

Ngài Tu-bồ-đề nói:

–Là theo chỗ chỉ dạy về không.

Thích Đề-hoàn Nhân thưa:

–Chỗ nào là chỗ chỉ dạy không?

Ngài Tu-bồ-đề nói:

–Người muốn yên tịnh, đó là Đại Bồ-tát, là người biết Bát-nhã ba-la-mật.

Thích Đề-hoàn Nhân bạch Phật:

–Kính bạch Đức Thiên Trung Thiên! Người lãnh thọ Bát-nhã ba-la-mật phải hộ trì trong thời gian bao lâu?

Ngài Tu-bồ-đề bảo Thích Đề-hoàn Nhân:

–Thế nào, Câu-dục! Ông có thể thấy pháp là cần phải hộ trì hay sao mà ông nói là muốn hộ trì pháp?

Thích Đề-hoàn Nhân thưa:

–Không phải.

Ngài Tu-bồ-đề bảo:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Người học theo những gì Bát-nhã ba-la-mật chỉ dạy, chính là người đã được pháp hộ trì, là người làm theo pháp. Người hoặc chẳng phải người chắc chắn không thể phá hoại được người này.

Ngài Tu-bồ-đề nói:

–Nếu Đại Bồ-tát hộ trì pháp không là họ đã tập thực hành theo Bát-nhã ba-la-mật. Thế nào, này Câu-dực! Có thể giữ gìn tiếng vang được không?

Thích Đề-hoàn Nhân thưa:

–Không thể.

Ngài Tu-bồ-đề nói:

–Như vậy này Câu-dực! Đại Bồ-tát thực hành Bát-nhã ba-la-mật, pháp đó cũng như tiếng vang. Do biết vậy nên cũng không nhớ nghĩ. Do không nhớ nghĩ tức là thực hành Bát-nhã ba-la-mật.

Nhờ oai thần của Đức Phật, các Tứ Thiên vương, Đế Thích, Phạm thiên và các hàng trời tôn quý trong tam thiên đại thiên quốc độ, tất cả đều đi đến trước chỗ Đức Phật, đánh lễ Phật, nhiễu quanh ba vòng rồi cùng đứng qua một bên.

Chư Thiên, Thiên vương, Đế Thích, Phạm thiên nương oai thần của Đức Phật nên đều suy nghĩ: “Ngàn Đức Phật đều tên là Thích-ca Văn, Tỳ-kheo của Phật đều tên là Tu-bồ-đề. Người hỏi Bát-nhã ba-la-mật đều như Thích Đề-hoàn Nhân.”

